

Radomir Dumičić, dr.med. - slikar, pjesnik i još mnogo toga (Radomir Dumičić, MD - painter, poet and so much more...)

Tvrtko Pervan

Zavod za javno zdravstvo Brodsko-posavske županije

Upoznati čitatelje Hrvatskog časopisa za javno zdravstvo s osebnom ličnošću dr Radomira Dumičića, specijaliste školske medicine iz Nove Gradiške trebao je biti težak zadatak: ovaj vrsni, među pacijentima omiljeni liječnik je i slikar, pjesnik, uzgajivač kaktusa, glazbeni znalac, radijski voditelj i još mnogo toga. "Listajući", međutim, njegove web stranice (www.dumicic.net) pronašao sam njegov zapis o samom sebi i shvativši da je iscrpniji i istinitiji od bilo čega što bi netko sa strane mogao napisati, odlučio Vam ga prezentirati. Stoga, pročitajte ovaj zanimljivi životopis i nekoliko pjesama dr Dumičića, te razgledajte kratku Internet galeriju njegovih slika:

Ponešto o meni

Kada sadašnjost gotovo rukom dodiruje konačnost, kada maglovito sutra tinja kao lojanica na oltaru prolaznosti, a zaborav poput dima izlazi iz riznice uspomena obavijajući sjećanja u bezdanu vremena i beskraja, pitam se koliko i što mogu napisati o sebi da bi ta slika bila bar dio mene. Jer bilo što da napišem, nikada neću napisati sve, neću moći ili neću htjeti dio svoje samoće i bezimenosti podijeliti s bilo kime. Uvijek će ostati nešto skriveno u dubinama vječne tišine i šutnje.

Pisati o životu kojeg je jesen već prekrila mrazom ili proljeću čije je lišće odavno požutjelo i popločalo staze nepovrata, početi pisati od kraja ili početka postojanja, svejedno je. Jer zadnja točka koju stavim na kraj ima isto značenje. Ostaje mi da ispijem zadnje kapi nektara i pelina iz napukle čaše života i da se upitam još jednom prije nego se razbije - tko sam ja? Jesam li ovo što jesam ili sam trebao biti nešto drugo? Vrijeme će jednom, možda, umjesto mene odgovoriti, ali ja tu istinu - neću čuti.

Godina je 1941. Amerika i Britanija objavile rat Japanu. Konačno, može se govoriti o svjetskom ratu. Njemačku zaustavila ruska zima, živa se spustila ispod minus četrdeset stupnjeva. I krv se ledi. U luci Pearl Harbor na Havajima je kao na lomači koju su potpalili Japanci. U oba slučaja - Pakao. Bar prema onome što je napisao Dante. U modi je zrakoplovstvo pa se rado čita roman Rexa Warnera "AERODROM". Najpopularnija pjesma te ratne godine zove se "AMAPOLA" koju izvodi orkestar Jimmy Dorseya. Hit film te godine je "GRADANIN KANE" u kojem je Orson Welles sve: pisac scenarija, redatelj, producent i glumac. U listopadu, osamnaestog, u New Yorku, održana premijera filma "MALTEŠKI SOKOL", redatelj Johna Hustona sa Humphrey Bogartom i Mary Astor u glavnim rolama, a u glavni protokol novorođenih, u splitskom rodilištu, dan ranije nego što sam stvarno rođen i osam dana prije premijere "MALTEŠKOG SOKOLA" oglasio sam se prvim plačem. Bio je petak, 10. listopada, 1941. godine, 05:00 sati. Dobro jutro živote!

Kada te već na početku dočeka dim i vatra, plač i jauk, djetinjstvo je unaprijed izgubljeno. Četiri godine provedene po vrljetima i gudurama Mosora i Biokova, djetinjstvo ugušeno u spiljama kamenjara, igra i bezbrižnost prekinuta rafalima, smijeh ugašen strahom. I plakati je bio luksuz. Ni disati se nije smjelo. Teški koraci čizama iznad mene, nepoznati ljudi, lovci na moje malo, uplašeno srce. Tišina i samoća u meni.

Godina je 1945. Hirošima i Nagasaki broje mrtve. Užas je i u Dresdenu. Pobjednici nemaju milosti. Stotine tisuća civila platili su tuđe dugove, svojim životima. Svoj životni put i dnevnik završila je i židovska djevojčica stara petnaest godina, Anne Frank... Mjesto zločina, koncentracioni logor Bergen - Belsen. Najčitanije štivo je kratka priča dubokog značenja "ŽIVOTINJSKA FARMA" Georgea Orwella. Popularno je i djelo Jean-Paul Sartrea "THE AGE OF REASON", prva knjiga iz trilogije "ROADS TO FREEDOM". Najbolji film te godine zvao se "IZGUBLJENI IZLET", sirova ljudska drama o alkoholizmu i borbi protiv ovisnosti. Pobjedu su mnogi slavili uz Andrews Sisters i "RUM I COCA-COLU", najpopularniju pjesmu te zadnje ratne i prve djelomično mirne godine. Upoznajem ženu blagog lica i toplih očiju. «To ti je majka», govori žena za koju sam mislio da mi je mati. Hoće li biti vremena za bar malo prave majčinske ljubavi? Ubrzo školovanje, osnovno u Sv Martinu - Podstrani, Donja Poljica, selu mog izgubljenog djetinjstva i vječno otvorenoj rani i nostalgiji.

Zatim Split, Zagreb, pa opet Split. Već su pedesete. Za mene vrijeme lutanja i obveza. Vrijeme traženja istine i sebe. I istine o sebi. Zvali su nas « buntovnici bez razloga». Govorio sam malo i kroz zube. I imao idola. Zvao se James Dean. Rock& roll je bio poput molitve, slušao sam Bill Haleyja i Tommy Steela, meditirao uz Pat Boonea, Elvis Presleyja i Paul Anku; prve ljubavne strelice bacaio uz nenadmašne Platterse. Dušu hranio Jesenjinom, snagu crpio u Boaudelairu, mudrost učio od Balzaca, istinu tražio u Hemingwayju. I krenuo stubama prema Šalati da ostvarim svoj dječji san.

Godina je 1964. Beatlesi osvajaju svijet. Konačno je osvojena i Amerika. U petak, 7 veljače, u Newyoršku zračnu luku John F. Kennedy sletio je avion Pan Am na letu 101 i iz svoje utrobe izbacio četiri «čupavca iz Liverpoola». Neki su to nazvali «Dan B». U ringu u Miami Beachu svijet je dobio novog prvaka svijeta u teškoj kategoriji, jednog od najvećih u povijesti profesionalnog boksa. Tada se zvao Cassius Marcellus Clay. Sve se dogodilo u sedmoj rundi. Tehničkim knockout-om. Bio je to definitivni kraj za Sonny Listona. U modi je knjiga "KOJU IGRU IGRAŠ" Erica Bernea, a iznenađujući postupak Jean-Paul Sartrea koji je odbio Nobelovu nagradu za književnost uz filozofsko objašnjenje. Svi hrle u kino gledati slatkicu Audrey Hepburn u Oscarovcu "MOJA DRAGA DAMA", popularan je i "GRK ZORBA", a radio valovima plovi najpopularnija pjesma te godine "ŽELIM TE DRŽATI ZA RUKU" grupe The Beatles. A u svoje sam ruke, u glavnoj zgradi medicinskog fakulteta na Šalati, nakon ravno pet godina iza svečane promocije primio diplomu liječnika. Imam dvadeset i tri godine i ostvaren životni san. Staž obavljen u Zagrebačkoj klinici Rebroy, prvo radno mjesto u Davoru, mjestu moje mladosti i nezaborava.

Godine 1970. prelazim u školski dispanzer u Novoj Gradiški a 1973, kao specijalista školske medicine vraćam se da bi svoj cijeli radni vijek proveo s mladima i uz mlade, dijeleći njihove uspjehe i probleme. Do danas. Dolazi vrijeme dokazivanja u kojem su se ispreplitala teškoće i uspjesi. Život u pravom smislu te riječi, koji prolazi bez riječi i uzimajući češće više nego što daje. A onda ponovo sirene, grmljavina topova, zlokobna tišina u kojoj se sve emocije utapaju u samo jednu želju - preživjeti. Podrumi su ponovo postali špilje kamenitog Mosora i Biokova. I opet srce dječjački uplašeno kuca. Ne toliko zbog sebe, koliko zbog drugih, onih dragih, zbog kojih bi mi naprosto puklo. Godina je 1991. Što se to dogodilo u ljudima? Sotonskom pozivu neki naprosto nisu mogli odoljeti. Susjed susjedu vuk. I godine i prijateljstvo otišli su u nepovrat. I u tom vremenu ostao sam dosljedan Hipokratu. Humanost za sve i do kraja. I po neko razočarenje. Dio povijesti ponovo pišu - nepismeni.

Godine 1998. prelazim u javno zdravstvo, Slavonski Brod u svojstvu liječnika i voditelja Preventivne školske medicine. I tu ostajem. Do kraja.

Život ispunjen brojnim hobijima. Od čitanja, preko glazbe i filma do kaktusa, slikanja i nogometa te pisanja pjesama, glazbenih knjiga i aforizama. I još ponečim...

Od 1990. godine na Radio postaji Nova Gradiška vodim glazbeno- govornu evergreen-sku kontakt emisiju «SJEĆANJA» . Upravo se 5. veljače 2005. godine navršilo petnaest godina trajanja emisije, a 2. ožujka bila je emitirana 700. emisija. Vodio sam i emisiju « PODNEVNI KONCERT» subotom od travnja 1992. do lipnja 1999. godine. Od 1994. godine pišem knjige o glazbi u stilu «GLAZBENI VREMEPLOV» i do danas sam napisao šest takvih knjiga. Napisana je i prva knjiga «KRONOLOGIJA-DAN PO DAN» a upravo je u tijeku pisanje nove knjige pod radnim naslovom «ZLATNE PLOČE» u kojoj obrađujem popularnu glazbu i zlatne ploče ali i druge događaje od 1900. do 2000. godine. Trenutno sam uplovio u 1955. godinu. Kakva je budućnost te knjige teško je reći, nadam se dobra, no uistinu je dug put ispred mene. Od 2001. godine iz mene poput nepresušnog izvora izviru pjesme te sam do sada napisao četrnaest zbirki, od čega su tri objavljene: «DOK PONOĆ SNIVA» 2002. godine, «DOZOVI ME JEKOM» 2003. godine i « NOĆI PUNOG MJESECA» 2005. godine.

Najnoviji hobi, star malo više od dvije godine pokušaj je da svoje nutarnje doživljaje izrazim bojom. Crtam u tehnici suhog pastela učeći još razlikovati i prepoznavati boje. Slikam prema unutarnjem nagonu, bez pravila i slikarskih zakonitosti, onako kako osjećam, neuko ali iskreno.. Uglavnom pejzaže. Često iz svijeta svoje mašte. Do sada sam sudjelovao na više likovnih kolonija u humanitarne svrhe, na više zajedničkih izložbi, od Varaždina preko Novske i Našica do Rešetara, Nove Gradiške i Zagreba. Imao sam i dvije samostalne izložbe: u Novoj Gradiški - 2004.godine i Rešetarima - 2005. godine.. I tu bih stao.

Kada bi me upitali što je odredilo moj životni put, bilo što da bih vam odgovorio, ne znam da li bi bilo točno.. Rat, izgubljeno djetinjstvo ili naprosto sudbina. Ili možda ništa od toga. Jednostavno, dogodio se takav život, zapisan negdje u dalekoj bezimenoj zvijezdi. Kada bi me upitali bi li ga mijenjao, bez razmišljanja bih rekao DA, ako mogu dobiti isti. Manje zbog napisanog, više zbog onog što je ostalo skriveno u meni.

Radomir Dumičić

Suza

Mala si, bistra, prozirna , čista
Nijema i slana, često i sama.
Znaš biti iskrena, puna pelina
Ponekad lažna, tako mala i vlažna.
Znaš se pretvarati, dobro glumiš
Bilo u sreći ili tuzi.
U tebi malo, puno je svega
Sreće i ljubavi, sumnji i nevjera.
Kao kap počneš, ko potok tečeš
Niz lice žuboriš, ako si puna sreće.
Ako te moli tuga, poput gorke si rijeke
Utapaš dušu u moru sjete.
Sjajiš ko zvijezda, tamna si poput noći
Dal' liješ sreću il' tugu točiš.
Puna si sreće, puna nade
U tuzi rasteš, u bolu cvateš.
Svačija ti si al' uvijek svoja
Najdraža suzo, ljubavi moja

Moje selo- Podstrana

Ispod kamenog Peruna, zelena sniva ljepota
Kiša se zlatna razlila na rascvjetala njedra.
Bura joj uspavanku pjeva, bonaca nježno grli
Jugo umiva lice, maestral otkriva grudi.

Valovi mrse kosu, mirise ljeta nose
Stari borovi šume kroz godine prošle.
Tišina dubokom šutnjom u mladost vraća
U duši sjeta raste, nostalgija cvjeta.

Diže se Babina stijena iz mora vrijesa
Rastovac pun žudnje prema Ščadinu gleda.
Kroz vinograde i maslinike niz kamene Meje
Čujem pjesmu vjetra, Gračinu što stenje.

U Vrilu djetinjstvo niklo, mladost na Krču ostala
Na južnoj strani Peruna, Podstrana spava.
Po djetinjstvu lutam slušam šapat granja
Krpotin u cvatu, pučinu što sanja.

Slušam huk valova , Porat što me zove
Čemprese što tužno iznad njega mole.
Sto glasova čujem mladosti i sreće
Uspomene moje beskrajne i vječne.

Na brdu za Banom gdje samoća diše
Oblaci jecaju, sipe tople kiše.
Putuje sudbina, mladost nam ocvala
Tamo iza Bana čeka i nas tama.

Sanjam zlatne žale, pospane agave
Vidim modro polje, pitome Bilaje.
Mrežu punu ribe gledam, vidim oči plave boje

Selo gledam, vidim Tebe, sve ljubavi moje.

Volim more

Volim more, beskraje , daljine
Te valove što drhte od strasti,
Glazbu tihu dubine što pjeva
I pučinu koja nudi njedra.
Volim juga, maestrane, bonace
Huk valova što kidaju misli,
Ples tišine u smiraju dana
Nježnu pjenu, dragulj oko vrata.
Volim jask i jecaje vala
Kad o stijene nemilice tuče,
Nježan šapat dok ga suton guši
Sjetan odsjaj kad ga večer ruši.
Volim more kad duboko diše
Kad mu srebro preko lica pada,
Dok duboko u njedrima krije
Mnoge tajne, samoće i tmine.
Volim riječi što iz njega zbore
I sve zvijezde u njegovom oku,
Tihi jecaj volim prigušenog plača
Od svijet ljubavi, more je najjača.

